

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Hisenda catalana
L'administració de la Generalitat estarà preparada d'aquí a tres mesos per gestionar tots els tributs propis i assumir-ne més.

10
anys

Cafè per a tothom
Pedro Solbes manté que les comunitats coneixeran el nou finançament alhora. Potència aspectes comuns i no es compromet amb el 9 d'agost.

20
anys

Crisi indonèsia
Els EUA insten Suharto a dimitir per facilitar la transició democràtica. El president indonès podria fer efectiva avui la renúncia.

Full de ruta

Jaume Vidal

Que gran és el Petitet!

Dimecres passat, va obrir la cuina el festival de cinema documental Docs, amb un primer plat que tenia el bon sabor dels canelons de la iaia: *Petitet*, de Carles Bosch. Té flaire familiar perquè tot neix d'una promesa a una mare a punt de morir. El músic Joan Ximénez, *Petitet*, fill d'un palmero històric de Peret, va prometre a la mama que la rumba se sentiria en un gran teatre i, a més, ho faria amb una orquestra simfònica. La mare va morir i, com diu el *Petitet*, "per a un gitano, la família ho es tot". I així, el documental explica com va aplegant músics, alguns professionals, d'altres veïns del carrer de la Cera de Barcelona, que, tot i portar el sentit del ritme *rumbero* dins la sang, s'han de guanyar la vida venent roba als mercats. O, com és el cas del *Petitet*, comerciant amb ferralla. L'entusiasme que transmet el *Petitet* fa que tothom quedi seduït i ningú reclama el que es cobrarà. Ni gitanos, ni paios. I així va anar ampliant la formació fins arribar

El nou documental de Carles Bosch parla de la fidelitat a la família i els amics, dels somnis, de la malaltia i, sobretot, de la rumba catalana i el seu arrelament

al gran Joan Albert Amargós, que va assemblejar tota la variada formació que, amb molt de voluntarisme, ha vençut els daltabaixos abans de complir el somni –ja no només del *Petitet*, sinó de tots plegats– d'actuar al Liceu acompanyats d'una formació simfònica. El documental *Petitet* parla de la família, de com assolir allò que sembla impossible, de la fidelitat dels amics, i també parla de la rumba catalana com a part de la nostra cultura. El *Petitet* té totes les herències de la rumba, fins i tot la del Gato Pérez, de qui va ser component de la seva banda. L'estimació que sent per la música camina pel mateix camí que el seu arrelament a la terra i la seva estimació a Barcelona. I enmig de multitud de tocs de comèdia, el documental té un toc dramàtic, tot i que queda difuminat per l'entusiasme i la fe del protagonista. *Petitet* parla també de malaltia. De la malaltia del protagonista, que pateix de miastènia greu, que li fa perdre força muscular. El personatge *Petitet* és gran. I el film *Petitet*, també.

Tribuna

Xavier Garcia Pujades. Periodista i escriptor

El Palau de Pi

Sí, ja sé que m'haig d'explicar: com sempre, com tothom i en qualsevol lloc. El Palau no és cap edifici ni el Pi –en aquest cas– no és cap arbre, tot i que aquests noms, ara aplicats a persones, designin també aquestes coses que tots coneixem. El Palau era el palau humà de Josep Palau i Fabre, sobre el qual Oriol Pi de Cabanyes ha escrit uns retrats biogràfics –fruit de molts encontres– plens de detalls significatius, de significacions fondes i de complicitats –com es diu ara– comparatides.

EL CAS ÉS QUE PALAU –després d'una vida intensa, de volguda i alhora obligada solitud– va tenir el seu relator inicial en Pi de Cabanyes i, després, en Julià Guillaumon, que li organitzà exposicions, textos, etcètera. Ara, commemorant el centenari del naixement de Palau (2017), Pi ha reunit tots aquells relats (trobadres, converses, assaigs, notes biogràfiques, etcètera), de ben bé quaranta anys ençà, en el llibre *Foc secret de Josep Palau i Fabre*, editat per Quim Curbet a Girona, amb pròleg de Joan Noves, presi-

dent de la Fundació Palau a Caldes d'Enstrac, davant del mar del Maresme. És un rescat, defensa i reivindicació de la seva obra i persona, les dues indestruïbles i, pel seu voler, indestructibles, marcades, gairebé podríem dir a sang i a foc, des dels seus vint anys, en plena guerra, pel mateix conflicte bèl·lic, pel familiar (sobretot amb la mare) i per la terrible situació dels primers temps de postguerra, al cap dels quals –el desembre de 1945– no troba altra alternativa que fugir a París, per posar distància amb la família, amb la pàtria i amb els companys de lletres, uns i altres igualment ben refotuts.

EN LA VINTENA EXACTA DE CAPÍTOLS, hi podem trobar els principals itineraris de Palau: els llargs *naufragis* personals –fruit d'una sensibilitat lliurada a l'exaltació vital, a l'art, la poesia i el teatre–, les dificultats de relació amb la mare i amb l'entorn dels derrotats com ell (significatiu el cas amb el poeta i editor Josep Janés i Olivé), el seu despullament poètic amb el poema *La sabata* (pedra d'escàndol de gairebé tota una jove generació esporuguida davant els impulsos primaris de la

sexualitat), el seu trencament social i la fugida a París per aclarir i consolidar la seva personalitat heterodoxa, la trobada fonamental amb Picasso, el vagareig personal i laboral per subsistir i tastar altres formes de pensament i relació, tractant de recuperar en solitud, com es diu al llibre, "la integritat espiritual perduda" i, en fi, el seu retorn el 1961, instal·lat també monacalment davant del mar de Llançà, dedicat a la seva obra literària i, sobretot, a treure tot el que sabia de Picasso, que era molt.

ALLÍ EL VAIG CONÈIXER, la tardor de 1972, quan jo feia el servei militar al campament de més amunt de Figueres i, en veure'm vestit de caqui, va agafar un petit –o gros– espant, potser pensant el que és d'imaginar. Era la nova generació catalana, com tants després, que anaren a cercar-lo perquè ens expliqués la seva veritat, la d'un home hereu de la gran tradició humanista: de Llull a Octavio Paz, de Verdaguier a Picasso, etcètera, noms i actituds que el meu company d'ideals i geografies natalis ha rescatat en aquest volum necessari.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Supremacia

■ No han aconseguit associar independentisme amb violència. Ara, des d'un partit especialista a fabricar odi i divisió, es qualifica el nou president i tots qui representa de supremacistes a partir d'unes piulades i a textos fora de context. Què és la supremacia? Segons el diccionari: preeminència per damunt de tot. Així doncs, aquí van unes quantes preguntes. Són supremacistes els qui acomiaden els cotxes policials quan es desplacen a Catalunya cridant "A por ellos"? I és supremacista un TC quan anul·la una llei com la de l'Estatut, aprovada en referèndum? I marxar del Parlament amb cara d'ofesos per no debatre i més endavant queixar-se que no se'ls deixa parlar? I marxar del Parlament per no haver de condemnar el cop d'estat de Franco? I no acceptar els resultats de les eleccions del

21-D? I explicar que la policia pega els votants perquè se sent provocada? I empresonar la presidenta del Parlament per permetre debatre-ho tot? I parlar en roda de premsa del nou president de la Generalitat com d'un simple venedor d'assegurances? Com diria un expresident, fets i no paraules. I quan aquesta paraula estigui amortitzada ja en trauran una altra. I de segur que altre cop el subconscient els portarà a projectar els seus comportaments cap als seus oponents i projectar la seva violència, la seva xenofòbia i el seu supremacisme sense adonar-se que quan insulten ho fan de cara al mirall.

ALFONS CARRERAS
Barcelona

Educació antiviolença

■ 6 anys: "No parlis amb desconeguts". 12 anys: "Torna a casa abans que es faci fosc".

14 anys: "No et separis dels teus amics". 16 anys: "No tonis sola, truca'm i et recullo". 18 anys: "Parla'm mentre camines per saber que estàs bé". Aquesta és l'educació que rebem totes: si no vas amb compte, passa el que passa. Ens han educat per no posar-nos en el punt de mira dels violadors i, és clar, ens violen quan no fem cas d'aquesta educació que rebem. És a nosaltres a les que ens han d'educar per tal que no ens violin?

ALBA DOMINGO
Vilanova i la Geltrú (Garraf)

Atacant el català

■ L'altre dia vaig llegir una notícia que em va posar la pell de gallina. Una associació espanyola estava recollint firmes en contra de la immersió lingüística, a la ciutat de Burgos. L'odi cap a la nostra llengua no deixa d'accentuar-se. Quina raó pot haver-hi per odiar tant

una llengua i una cultura que només fan que el país que actualment compartim s'enriqueixi? No puc arribar a entendre com hi ha tanta desinformació sobre la situació actual de Catalunya, com poden dir que els catalans no sabem escriure el castellà, que odiem els espanyols i que si no ens parlen en català, nosaltres no els contestem. Com pot creure's la societat totes aquestes mentides? Des de l'1 d'octubre això no ha fet més que empitjorar. No entenen les raons per les quals una part de la societat catalana vol marxar, creuen que és per odi cap als espanyols, quan en realitat només volem marxar per culpa del govern i dels seus diferents atacs per destruir la nostra terra, cultura i llengua. Com pretenen que vulguem quedar-nos si l'únic que fan és intentar esborrar la nostra identitat?

MERCÈ CAYUELA
Lleida